

הלכות שבת

סיכומים

סימנים רמב-רנט

למען ילמדו
מכון לימוד הלכה

סיכום השיטות וההלכה למעשה בפועל
גמרא • ראשונים • שולחן ערוך • אחרונים

חלק
ראשון

בסיס לדבר האסור

אורח חיים סימן שי

בסיס לדבר האסור

דיני בסיס לדבר האסור מבוארים בסימן שי סעיפים ז-ט, וכן בסימן שט סעיף ד ובמקומות נוספים. בשיעור זה נעסוק בדינים אלו באופן מקיף.

בגמרא במסכת שבת¹ מובא שמטה שהיו עליה מעות בבין השמשות – אסור לטלטלה בשבת אפילו לאחר שהוסרו ממנה המעות, שמתוך שהוקצתה לבין השמשות הוקצתה ונאסרה בטלטול לכל השבת ("מיגו דאתקצאי לבין השמשות אתקצאי לכולי יומא"). בגמרא שם מבואר שכך היא שיטת רבי יהודה המחמיר בדיני מוקצה, אבל לדעת רבי שמעון מותר לטלטל את המטה לאחר שהוסרו המעות.

להלכה קיימא לן בזה כרבי יהודה, כמובא בגמרא שלמדנו בתחילת השיעור הקודם שבמוקצה מחמת איסור הלכה כרבי יהודה, וכגון נר שהיה דולק בכניסת השבת (שבכניסת השבת היה אסור מחמת איסור, ולדעת רבי יהודה נאסר לכל השבת, והוא הדין למטה שהיו עליה מעות בבין השמשות, שבכניסת השבת הוקצתה מחמת האיסור שעליה, ולדעת רבי יהודה נאסרה לכל השבת).

עוד מבואר בגמרא² שכל זמן שהנר דולק מודה רבי שמעון שאסור לטלטלו, כיון שהנר (כלי חרס) והשמן והפתילה (הנמצאים בתוך הנר) נעשו בסיס לדבר האסור. ופירש רש"י שהכלי טפל לשלהבת בעודה בו. כלומר שהשלהבת היא מוקצה, והכלי והשמן והפתילה המשמשים אותה נחשבים לה כבסיס.

(1) דף מד ב.

(2) דף מז א.

נמצא אם כן שהבסיס נאסר משום שטפל למוקצה. לדעת רבי שמעון הוא נאסר כל זמן שהמוקצה עליו (כגון שהמעות על המטה או שהנר דולק), אך לאחר מכן (שהמעות הוסרו או שהנר כבה) חזר הבסיס להיתרו. ואילו לדעת רבי יהודה אם המוקצה היה על הבסיס בבין השמשות נאסר הבסיס לכל השבת. וכן הלכה.

שו"ע³: "מטה שיש עליה מעות, או אפילו אין עליה עתה והיה עליה בין השמשות (בהנחה מכוונת ולא בשכחה, כפי שנלמד לקמן) – אסור לטלטלה, דמגו דאתקצאי לבין השמשות אתקצאי לכולי יומא. והוא הדין לכל דבר היתר שמונח עליו איסור".

הרמ"א ביאר שגדרי הטלטול של הבסיס הם כגדרי הטלטול של המוקצה שעליו, ולכן מטה שנאסרה משום בסיס למעות – אסור לטלטלה אפילו לצורך גופה או לצורך מקומה, שהרי המעות הן מוקצה מחמת גופו שאסור בטלטול אפילו לצורך גופו או מקומו וממילא כך הדין גם של המטה.

על מנת שיחול דין בסיס צריכים להתקיים מספר תנאים:

א שהמוקצה יונח בכוונה ולא מתוך שכחה. ב שהמוקצה יונח על דעת שישאר שם כל בין השמשות (ויש אומרים על דעת שישאר שם כל השבת). ג שהמוקצה יונח על דעת שהבסיס ישמש למוקצה (ולא להיפך, כגון שהמוקצה הונח לצורך כיסוי שאז המוקצה משמש את הבסיס). ד שהמוקצה יונח על דעת הבעלים. ה שהמוקצה יונח על עיקר הבסיס. ו שהמוקצה המונח יש לו חשיבות ביחס לבסיס או ביחס לדבר היתר שעל הבסיס.

לקמן ביאור כל אחד מהתנאים הנ"ל עם מקורות ופרטים.

תנאי א' – שהמוקצה יונח בכוונה ולא מתוך שכחה:

במשנה במסכת שבת⁴ מובא "האבן שעל פי החבית (שמונחת על החבית) – מטה על צדה והיא נופלת" (אם רוצה ליטול מן היין שבחבית – מטה את החבית על צדה והאבן נופלת, ואז יכול לפתוח את החבית, אך לא יטול את האבן בידים).

בגמרא מבואר שהדברים אמורים במקרה ששכח את האבן על החבית בבין השמשות, אבל אם הניח את האבן על החבית בכוונה – נעשתה החבית בסיס לדבר האסור, וממילא אסור להטותה, שהרי גם החבית מוקצה.

וכן כתב השו"ע⁵ שהשוכח אבן על פי חבית – מטה החבית על צדה כדי שהאבן תפול. אבל אם הניחה מדעתו על דעת שתשאר שם בשבת – אסור להטות החבית.

(3) סימן שי סעיף ז.

(4) דף קמב ב.

(5) סימן שט סעיף ד.

במקרה שהניח את המוקצה על ההיתר (כגון האבן על החבית) בכוונה ביום חול ולא היתה דעתו בפירוש שהמוקצה יישאר שם בשבת ואחר כך שכח שם את המוקצה, מבואר בתרומת הדשן שאם הניח באחד מימי השבוע חוץ מיום שישי נחשב כשוכח (ולא נאסר ההיתר מדין בסיס), אך אם הניח ביום שישי נחשב כמניח בכוונה.

אמנם הבית יוסף מצדד שאפילו הניח ביום שישי ולא היתה דעתו בפירוש שישאר שם בכניסת שבת, ובבין השמשות שכח לסלק – גם זה בכלל שוכח (המשנ"ב הביא את שתי השיטות).

במקרה שהניח באקראי, כמו שרגילים להניח במגירה חפצים שונים אלו על אלו מפני שאין לו ריוח לפנות לכל חפץ מקום בשולי המגירה, וממילא המוקצה אינו מתיישב על הבסיס בטוב, יש מן הראשונים (הובא בתרומת הדשן) הסובר שאינו נחשב מניח אלא שוכח, וממילא מותר לטלטל את החפץ המותר לאחר שניער את המוקצה מעליו. וכן פסקו מגן אברהם ואדה"ז⁶.

אמנם לדעת תרומת הדשן המניח באקראי נחשב כמניח. וכן פסק הט"ז.

המשנ"ב פסק שבמקום הצורך ניתן להקל כמגן אברהם.

תנאים ב-ג – שהמוקצה יונח על דעת שישאר שם כל בין השמשות, ושיונח על דעת שהבסיס ישמש למוקצה:

תנאים ב-ג קשורים זה בזה בכיבוד סוגיית הגמרא, ולכן יתבארו יחד.

בגמרא במסכת שבת⁷ מובא לגבי קדירה הטמונה מסביבה בדבר הניטל בשבת ומכוסה על פיה בדבר שאינו ניטל (דבר מוקצה), שאם היה פי הקדירה מגולה מקצתו (שאפשר לאחוז בחלק הגלוי בלי לטלטל את הכיסוי המוקצה) – מותר ליטול את הקדירה, ואם היה מכוסה כולו – אין ליטול את הקדירה.

רש"י הקשה: מדוע לא יסיר את מה שסביב הקדירה (שאינו מוקצה) ואחר כך יאחז בדפנות הקדירה ויטה אותה וינער ממנה את הכיסוי, כפי שמצינו באבן על פי החבית (טלטול מן הצד לצורך דבר המותר)? ותירץ רש"י שההיתר לנער הוא דווקא בשוכח, אבל במניח נעשתה הקדירה בסיס לדבר האסור (לכיסוי) וממילא אסור לנער ממנה את הכיסוי.

אבל תוספות דחו את תירוצו של רש"י וכתבו שהקדירה אינה נאסרת משום בסיס, כיון שהניח עליה את הכיסוי המוקצה על דעת לנוטלו במהלך השבת (שהרי הקדירה הטמונה נועדה לאכילה בסעודת שבת).

(6) סימן שט סעיף ט.

(7) דף נא א.

גם הרז"ה הסכים שהקדירה אינה נאסרת משום בסיס לכיסוי, וכתב שני טעמים לכך: כיון שהכיסוי הוא רק לצורך שעה (כדברי התוספות הנ"ל), ועוד שהכיסוי משמש את הקדירה ולא להיפך, ודין בסיס לדבר האסור הוא רק כאשר הבסיס משמש את הדבר האסור המונח עליו (הרז"ה לא הוזכר בבית יוסף, אמנם סברא זו שבסיס לדבר האסור הוא רק בבסיס המשמש הוזכרה ברמז בבית יוסף, ומשמע מהבית יוסף שכך סובר רש"י).

השו"ע⁸ כתב שאם הניח אבן על פי חבית או מעות על גבי הכר מדעתו, על דעת שישארו שם בכניסת השבת (כל בין השמשות) – נעשו החבית או הכר בסיס לדבר האסור, ואסור להטותם ולנער מהם את המוקצה (כעולה מדברי רש"י הנ"ל, שהרי הטמנת קדירה נעשית על דעת ליטול את הכיסוי בשבת, ואפילו הכי כתב רש"י שיש בזה בסיס).

השו"ע הביא גם את שיטת התוספות: "ויש אומרים דאפילו הניחם שם על דעת שישארו שם בכניסת השבת כדי שיטלם בשבת (משנ"ב: כלומר שחשב במפורש ליטול או שמדובר בדבר שדרכו בכך) – מותר להטות ולנער בשבת, ולא אסרו אלא במניחם על דעת שישארו שם כל השבת" (שלשיטה זו רק במניח על דעת שישארו כל השבת נעשה ההיתר בסיס לדבר האסור).

מג"א אדה"ז⁹ ומשנ"ב פסקו שהעיקר כשיטת רש"י, ומכל מקום במקרה של הפסד ממוני אפשר לסמוך על שיטת התוספות.

מג"א¹⁰ אדה"ז¹¹ ומשנ"ב¹² קיבלו להלכה את סברת הרז"ה, שהמניח על דעת כיסוי לא הוי בסיס כיון שדין בסיס הוא רק בבסיס המשמש (המג"א והמשנ"ב ביארו כך את דברי השו"ע¹³ ואת דברי הרמ"א¹⁴).

תנאי ד' – שיונח על דעת הבעלים:

הרמ"א¹⁵ כתב (על פי האור זרוע): "אם אדם הניח דבר מוקצה על של חבירו (כגון שראובן לקח דבר מוקצה השייך לו או שייך לשמעון והניחו על דבר היתר השייך לשמעון) – לא אמרינן דנעשה בסיס לדבר האסור (ולכן אם צריך את הדבר המותר יכול לנער ממנו את

(8) סימן שט סעיף ד.

(9) סימן שט סעיף ז.

(10) סימן רנט ס"ק ו. סימן שיא ס"ק כג.

(11) סימן רנט סעיף ג. סימן שיא סעיף יד.

(12) סימן רנט ס"ק ט. סימן שיא ס"ק כט.

(13) בסימן רנט סוף סעיף א לגבי הטמנה בגיזי צמר (שהם מוקצה), ובסימן שיא סעיף ט לגבי פירות הטמונים בתבן או בקש.

(14) בסימן שיא סעיף ח שהתיר במניח עפר על מאכלים אפילו על דעת שישארו שם כל השבת, דאין באוכלים משום בסיס לדבר האסור.

(15) סימן שט סעיף ד.

המוקצה), דאין אדם אוסר של חבירו שלא מדעתו" (אלא אם כן נוח לבעלים בכך, שאז נעשה בסיס אף שלא מדעתם. כך מבואר באחרונים).

תנאי ה' – שהמוקצה יונח על עיקר הבסיס:

בגמרא במסכת שבת¹⁶ מובא לגבי מוכני של שידה (גלגל של עגלה), שבזמן שהיא נשמטת (שניתן להסירה מהעגלה) – אין גוררים אותה בשבת אם יש עליה מעות.

תוספות ביארו שכאשר ניתן להסיר את הגלגל הרי הוא נחשב כלי בפני עצמו, וממילא בזמן שיש עליו מעות נעשה בסיס לדבר האסור, ואסור לגוררו בשבת. אבל כאשר לא ניתן להסיר את הגלגל הרי הוא חלק מן העגלה, ואינו עיקר העגלה אלא חלק טפל שבה, ומשום כך מותר לגרור את העגלה אפילו שיש מעות על הגלגל, כיון שהמעות אינן על גבי העגלה שהיא עיקר הכלי אלא על גבי החלק הטפל. מתבאר מדברי התוספות שכלי של היתר שמונח עליו מוקצה נעשה בסיס לדבר האסור רק אם המוקצה מונח על עיקר הכלי ולא על חלק הטפל שבו. וכן פסק תרומת הדשן.

על פי זה כתבו הבית יוסף¹⁷ והרמ"א¹⁸, שאם שכח מעות בכיס של מעות (כעין ארנק) התפור בבגד – מותר לטלטל את הבגד, שבמקרה כזה לא אומרים שכל הבגד נעשה בסיס למעות, הואיל והמעות אינן על עיקר הבגד [אמנם אין ללבוש בגד זה, שמא יצא בו לרשות הרבים, אלא אם כן הוציא ממנו המעות, שאז מותר אפילו לצאת בו לרשות הרבים, כיון שהכיס בטל לבגד ואינו נחשב משאוי].

המגן אברהם והאחרונים ביארו על פי הבית יוסף שישנם שני סוגי כיסים: יש כיס שתפור לאורכו בבגד (בזמנינו מצוי הדבר בכיס החולצה, שנעשה על ידי תפירת בד על החולצה, והחולצה עצמה משמשת דופן לכיס). כיס כזה דינו כבגד עצמו, וממילא כל הבגד נעשה בסיס למעות. ויש כיס שרק פיו תפור בבגד ושאר הכיס תלוי (בזמנינו מצוי הדבר בכיס המכנסים, שהמכנסים אינם משמשים כדופן לכיס אלא הכיס תלוי), וכזה אנו אומרים שרק הכיס נעשה בסיס למעות והבגד עצמו לא נעשה בסיס, ולכן אינו צריך לנער המעות מן הכיס אפילו הניחם שם בכוונה ולא בשכחה, אם עיקר כוונתו לטלטל הבגד (המג"א והמשנ"ב הוסיפו שמהרמב"ם משמע שצריך לנער המעות מן הבגד, ואם אפשר טוב לחוש לדבריו. אמנם אדה"ז לא הזכיר חומרא זו. עוד יש להוסיף שאף לדעת הרמב"ם, אם אינו יכול לנער את המוקצה, ואפילו מחשש שיפסד המוקצה, מותר לטלטל הבגד אם עיקר כוונתו לטלטל את הבגד ולא את המעות).

(16) דף מד ב.

(17) סוף סימן שט.

(18) סימן שי סעיף ז.

המשנ"ב הביא דוגמא נוספת למוקצה שאינו מונח על עיקר הכלי: מעות במגירה המחוברת לשולחן באופן שלא ניתן להפרידה מהשולחן (שאו המגירה היא חלק מהשולחן אך אינה עיקר השולחן אלא טפל).

אבל אם ניתן להפרידה מהשולחן (כמו במגירות המצויות בזמנינו), הרי השולחן והמגירה הם שני כלים נפרדים שכל אחד מהם נידון בפני עצמו. משום כך, אם הונח מוקצה במגירה – אסור לטלטל את המגירה מדין בסיס לדבר האסור, אבל מותר לטלטל את השולחן לפי שהוא בסיס לדבר האסור (המוקצה שבמגירה) ולדבר המותר (המגירה) (לקמן נלמד שבסיס לדבר האסור והמותר – אינו נעשה בסיס אם הדבר המותר שמונח עליו חשוב מן הדבר האסור שמונח עליו. במקרה שלנו יש להניח שהמגירה חשובה מהמוקצה שבה). כל זה במגירה רגילה שבמשך השבוע רגילים להניח בה חפצים שונים. אבל מגירה המיוחדת תמיד למעות או שאר דברים מוקצים (וניתן להפרידה מהשולחן) – הרי המגירה עצמה מוקצה, והשולחן נחשב כבסיס של המגירה ונאסר משום בסיס לדבר האסור.

תנאי ו' – שהמוקצה המונח יש לו חשיבות ביחס לבסיס או ביחס לדבר היתר שעל הבסיס:

במשנה במסכת שבת¹⁹ מובא שמותר לטלטל כלכלה (סל) עם אבן בתוכה, וביארו בגמרא שמדובר בכלכלה מלאה פירות שנעשתה בסיס בעיקר לפירות המותרים.

במקום אחר במסכת שבת²⁰ סיפר רבא שבזמן שהיו התלמידים בביתו של רב נחמן היו מטלטלים "כנונא אגב קיטמא", כלומר מחתה של נחושת יחד עם האפר שבתוכה, שהיו צריכים את האפר לכסות רוק או צואה, והחידוש הוא שהיו מטלטלים את המחתה אף על פי שהיו עליה גם שברי עצים שהם מוקצה. כלומר המחתה היתה בסיס לדבר האסור (שברי עצים) ולדבר המותר (אפר).

הגמרא מקשה על כך מברייטא האומרת שגר של חרס שיש בו שברי פתילה (שהם מוקצה) אסור לטלטלו לדברי הכל (ומשמע אפילו אם יש בו גם שמן שהוא מותר בטלטול), ומתרצת הגמרא שהברייטא הזו נשנתה בגליל. ופירש רש"י שבגליל לא היו מצויים בגדי פשתן, ולכן שברי פתילה חשובים שם ואינם בטלים. אמנם רבינו תם פירש שבגליל היה רוב שמן ולכן שברי פתילה אינם בטלים שם ביחס לשמן.

(19) דף קמא ב.

(20) דף מז א.

שו"ע²¹: "כלי שיש עליו דבר האסור ודבר המותר – מותר לטלטלו. כגון מחתה שיש עליה מבעוד יום אפר שמותר לטלטלו לכסות בו רוק או צואה, ויש עליה גם כן שברי עצים שהם אסורים בטלטול – מותר לטלטל המחתה כמו שהיא".

השו"ע הוסיף: "וכגון שדבר המותר חשוב מדבר האסור, אבל אם דבר האסור חשוב יותר מדבר המותר – בטל אצלו ואסור לטלטלו" (כעולה מתירוץ הגמרא שהברייתא נשנתה בגליל, והיינו שהדבר תלוי בחשיבות האיסור וההיתר).

המשנ"ב כתב שאם האיסור וההיתר שווים בחשיבותם – הבסיס אסור.

עוד מבואר באחרונים שהחשיבות נקבעת על פי הבעלים (על פי מה שחשוב יותר בעיניו).

עוד כתב השו"ע שההיתר לטלטל את המחתה עם האפר ושברי העצים הוא רק במקרה שאין לו אפשרות לנער את המוקצה, כגון שצריך להשתמש באפר, ושברי העצים הם קטנים ומעורבים בתוך האפר, וממילא אינו יכול לנער מהמחתה את הכל ואחר כך לקחת רק את האפר בלי שברי העצים, כיון שקשה להפריד ביניהם. או במקרה שהוא צריך להשתמש במקום שבו נמצאת המחתה, וממילא אם ינער שם את מה שבמחתה לא יוכל להשתמש שם (המשנ"ב הוסיף דוגמא נוספת: אם יש הפסד בניעור האפר, שגם במקרה כזה לא חייבוהו לנער). אבל אם אינו צריך לא את האפר ולא את המקום שבו נמצאת המחתה אלא צריך רק את המחתה עצמה (לצורך שימוש מסויים) – לא יטלטל אותה יחד עם האפר ושברי העצים, אלא ינער ממנה את האפר ושברי העצים ויטול את המחתה כשהיא ריקה.

הרמ"א העיר שההיתר לטלטל דבר שנעשה בסיס לדבר האסור והמותר (כשהדבר המותר חשוב יותר) הוא רק במקרה שהדבר המותר היה על הבסיס יחד עם הדבר האסור מבעוד יום, אבל אם בבין השמשות היה על הבסיס רק את הדבר האסור – לא יועיל להניח אצלו אחר כך בשבת דבר המותר, שהרי הבסיס כבר נאסר לכל השבת (מתוך שהוקצה בבין השמשות הוקצה לכל השבת).

המשנ"ב כתב שמוקצה המונח על בסיס צריך שיהא לו חשיבות ביחס לבסיס, שאין אדם מבטל בגדו ושלחנו בשביל איזה פרוטות.

במקום אחר כתב השו"ע²² שאם נתן מבעוד יום לחם על הנר (על גבי כלי חרס שהיו מניחים בתוכו שמן ופתילה והוא הנקרא נר), יש מי שמתיר לטלטלו בשבת על ידי הלחם (שנעשה בסיס לדבר האסור והמותר), אך אין לסמוך עליו.

(21) סימן שי סעיף ח.

(22) סימן רעט סעיף ג.

המג"א והמשנ"ב ביארו שאין לסמוך על ה"יש מי שמתיר", כיון שעיקר עשיית הנר הוא בשביל השלהבת, ולכן הנר נעשה תמיד טפל ובסיס לשלהבת ולא ללחם או דברים אחרים אפילו שהם חשובים יותר מהשלהבת.

לפי זה אם מניח מערב שבת חלה על שולחן שיש על גביו נר – לדברי הכל השולחן נעשה בסיס לדבר האסור והמותר, שהרי השולחן אינו מיועד דווקא בשביל השלהבת, והחלה הנצרכת לו לסעודת שבת חשובה יותר מהשלהבת.

לגבי נרות שהודלקו בפמוטים של כסף, כתב בשש"כ שאם מקפיד על הפמוטים ומייחד להם מקום הרי הם מוקצים מחמת חסרון כיס, וממילא צריך שהדבר המותר יהיה חשוב מן הפמוטים. אך הוסיף בשם הגרש"ז אויערבך שבמקומות שהפמוטים הם כתכשיט לבית, יש לומר שאם לא הדליק בהם בשבת אין עליהם איסור מוקצה, וממילא גם כשהדליק די שיבטל רק את השלהבת שהיא עיקר המוקצה (כלומר שהדבר המותר יהיה חשוב רק מן השלהבת ולא מן הפמוטים).

האם כלי שמלאכתו לאיסור עושה בסיס:

הפרי מגדים הסתפק האם דין בסיס לדבר האסור הוא רק במוקצה גמור שאסור לטלטלו כלל (כמו מוקצה מחמת גופו או מחמת חסרון כיס שאסור לטלטלם אפילו לצורך גופו או מקומו), או שדין בסיס לדבר האסור הוא גם בכלי שמלאכתו לאיסור (שמותר לטלטלו לצורך גופו או מקומו ואסור לטלטלו מחמה לצל), והיינו שכאשר מונח כלי שמלאכתו לאיסור על גבי דבר היתר והתקיימו כל תנאי בסיס – אסור לטלטל את הדבר המותר מחמה לצל (כמו המוקצה עצמו).

למעשה נחלקו בזה אחרונים: לדעת תהלה לדוד ועוד, כלי שמלאכתו לאיסור עושה בסיס, דהיינו הופך את הבסיס להיות כמוהו לעניין טלטול, כמו ששאר סוגי המוקצה עושים בסיס. אמנם דעת הגרש"ז אויערבך ועוד, להקל הזה, שכלי שמלאכתו לאיסור אינו עושה בסיס.

שאלות חזרה • מפגש 14

1

הניח מוקצה על מנת ליטלו האם הבסיס נאסר?

הסוגיא בגמרא:

שיטות ראשונים:

הפסיקה להלכה:

2

איך להלכה נקבע מהו שוכח ומהו מניח?

הסוגיא בגמרא:

שיטות ראשונים:

הפסיקה להלכה:

3

האם במקרה שהמוקצה משמש את הבסיס אמרינן גם כן בסיס לדבר האסור?

הסוגיא בגמרא:

שיטות ראשונים:

הפסיקה להלכה:

4

האם אדם יכול לאסור חפץ חברו מטעם בסיס?

הסוגיא בגמרא:

שיטות ראשונים:

הפסיקה להלכה:

5

שכח בשבת מעות בכיס התפור לבגד, האם מותר לטלטל הבגד?

הסוגיא בגמרא:

שיטות ראשונים:

הפסיקה להלכה:

6

האם נתינת מוקצה במגירה הופכת את השולחן לבסיס?

הסוגיא בגמרא:

שיטות ראשונים:

הפסיקה להלכה:

7

בסיס שמונחים עליו איסור והיתר שווים בחשיבותם, האם נחשב בסיס לדבר המותר והאסור, ומה קובע בעניין זה דעת הבעלים או העולם?

הסוגיא בגמרא:

שיטות ראשונים:

הפסיקה להלכה:

8

כלי שמלאכתו לאיסור המונח על גבי שולחן מערב שבת, האם השלחן נעשה בסיס?

הסוגיא בגמרא:

שיטות ראשונים:

הפסיקה להלכה:
